

Sygn. akt. I ACa 97/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: S.S.A. Joanna Walentkiewicz- Witkowska (spr.)

Sędziowie: S.A. (...)

S.A. Krystyna Golinowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Kamila Jarosińska

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2014 r. na rozprawie

sprawy z powództwa K. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w B., jako następcy prawnemu (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w R.

o stwierdzenie nieważności, ewentualnie uchylenie § 2 uchwały nr 4 Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy z dnia 25 czerwca 2010 r.

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 18 lipca 2013 r., sygn. akt X GC 301/10

I. oddala apelację;

II. zasądza od K. S. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. kwotę 270 [dwieście siedemdziesiąt] złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 97/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 18 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy w Łodzi

w sprawie z powództwa K. S. przeciwko (...) Górnictwo

i (...) Spółce Akcyjnej w B. o stwierdzenie nieważności uchwały Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy ewentualnie

o uchylenie uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszy oddalił powództwo

w zakresie żądania stwierdzenia nieważności oraz uchylenia uchwały (pkt 1) oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 377 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt 2).

Sąd Okręgowy oparł powyższe rozstrzygnięcie na ustaleniach faktycznych, z których wynika, że Spółka (...) Spółka Akcyjna, z siedzibą w R. była wpisana do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem KRS (...). Większościowym akcjonariuszem w Spółce jest spółka (...) Spółka Akcyjna, z siedzibą w Ł., wpisana do rejestru przedsiębiorców pod numerem KRS (...), posiadająca 69% ogólnej liczby akcji Spółki, co daje tyleż samo głosów na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy. Akcjonariuszami tej spółki są: spółka (...) Spółka Akcyjna, z siedzibą w W., która posiada 85% akcji oraz Skarb Państwa, który posiada 15% akcji. Drugim znaczącym akcjonariuszem w Spółce jest spółka (...) Spółka Akcyjna, z siedzibą w W., wpisana do rejestru przedsiębiorców pod numerem KRS (...), posiadająca 16% ogólnej liczby akcji Spółki, co daje tyleż samo głosów na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy. W spółce (...) S.A. 85% akcji należy do Skarbu Państwa. Akcjonariuszem Spółki jest również Skarb Państwa.

Zgodnie z postanowieniami statutu Spółki, wszystkie akcje w Spółce mają takie same uprawnienia w zakresie dywidendy.

Na Zwyczajnym Walnym Zgromadzeniu Akcjonariuszy Spółki, jakie odbyło się w dniu 25 czerwca 2010 r., została podjęta uchwała nr 4 w sprawie podziału zysku netto za rok obrotowy obejmujący okres od 1.01.2009 r. do 31.12.2009 r. Na podstawie tej uchwały dokonano podziału zysku Spółki za rok obrotowy 2009 w kwocie 84.636.460,58 zł w następujący sposób: kwota 6.776.460,58 zł została przeznaczona na kapitał zapasowy, zaś kwota 77.860.000 zł została przeznaczona na dywidendę dla akcjonariuszy. Jednocześnie ustalono dzień dywidendy na 17 sierpnia 2010 r., a termin wypłaty dywidendy - do dnia 30 sierpnia 2010 r. Powyższa uchwała została podjęta na wniosek akcjonariusza - spółki (...) S.A. Uchwała została podjęta przy 108.031.100 głosach „za” oraz 5.009 głosach „przeciw”. Na walnym zgromadzeniu obecni byli akcjonariusze reprezentujący łącznie 108.039.915 akcji, co stanowi 94,35% kapitału zakładowego Spółki. Porządek obrad powyższego Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy Spółki obejmował w pkt 6: „Podjęcie uchwały w sprawie podziału zysku netto za rok obrotowy obejmujący okres od 1.01.2009 r. do 31.12.2009 r.”.

Powódka jest akcjonariuszem Spółki uprawnionym z 31.674 akcji. Powódka nie brała udziału w powołanym Zwyczajnym Walnym Zgromadzeniu Akcjonariuszy Spółki.

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy oparł na dokumentach przedstawionych przez strony, które wobec ich niezakwestionowania zasługiwały na uznanie okoliczności z nich wynikających za bezsporne. Sąd pominął w swych ustaleniach dowód z zeznań świadka T. P.. Uznając, iż okoliczności, na jakich strona powodowa opiera swoje roszczenia winny zostać ocenione na gruncie ich zgodności z prawem Sąd Okręgowy oddalił pozostałe wnioski dowodowe strony powodowej.

Sąd meriti uznając, że jedyną i istotną kwestią sporną między stronami była prawna dopuszczalność zakwestionowania części uchwały Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy w zakresie odnoszącym się do ustalenia daty dywidendy oraz daty jej wypłaty uznał powództwo za bezzasadne.

Odnosząc się na początek do kwestii legitymacji procesowej biernej Sąd uznał, iż legitymację taką pierwotnie posiadała spółka (...). W dniu 1 września 2010 r. nastąpiło wpisanie do rejestru spółki (...) (pозwanej w sprawie), jako spółki przejmującej z połączenia tej spółki ze spółką (...). Spółka przejmująca - na podstawie art. 494 § 1 KPC - stała się stroną pozwaną w niniejszym procesie.

Analizując przepisy art. 422 § 2 pkt 4 KSH w zw. z art. 425 § 1 zd. 1 KSH Sąd meriti podkreślił, że prawo do wytoczenia powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały walnego zgromadzenia sprzecznej z ustawą przysługuje akcjonariuszom, którzy nie byli obecni na walnym zgromadzeniu, jedynie w przypadku wadliwego zwołania walnego zgromadzenia (tu powódka nie zgłaszała zastrzeżeń) lub też powzięcia uchwały w sprawie nieobjętej porządkiem obrad. Stosownie do brzmienia przepisu art. 402 § 2 zd. 1 KSH w ogłoszeniu o zwołaniu walnego zgromadzenia należy oznaczyć datę, godzinę i miejsce walnego zgromadzenia oraz szczegółowy porządek obrad, przez który należy rozumieć listę spraw, w których mają być podjęte uchwały i nie ma nawet obowiązku przedstawienia w ogólnym zarysie proponowanych rozwiązań. Wymóg taki spełnia wskazanie na podział zysku netto pozwanej za rok obrotowy 2009. Można więc wywieść, że do porządku obrad, obejmującego podział zysku - w myśl art. 395 § 2 pkt 2 KSH - należy również możliwe określenie dnia dywidendy, wobec czego § 2 przedmiotowej uchwały nie może być uznany za wychodzący poza porządek obrad. Należy również zauważyć, iż przedmiotowy porządek obrad mówił jedynie o podziale zysku. Gdyby wolą ustawodawcy było, aby porządek obrad, albo ogłoszenie zawierały również informację o ustaleniu dnia dywidendy odmiennego od daty powzięcia uchwały o podziale zysku, wskazałby to w art. 402 § 2 zd. 1k.s.h.

W konsekwencji Sąd przyjął, że powódka nie była legitymowana procesowo - w rozumieniu art. 422 § 2 pkt 4 KSH w zw. z art. 425 § 1 zd. 1 KSH - do wystąpienia z powództwem - zgromadzenie, na którym podjęto zaskarżoną uchwałę

zostało zwołane prawidłowo, a sama uchwała, w tym również ustalenie dnia dywidendy, była objęta porządkiem obrad w ramach punktu „podział zysku netto spółki...”.

W ocenie Sądu Okręgowego nie została także spełniona druga merytoryczna przesłanka zasadności powództwa z art. 425 § 1 zd. 1 k.s.h, bowiem uchwała nie jest sprzeczna z prawem. Ewentualne wadliwości w zakresie porządku obrad należy uznać za uchybienia formalne, które aby mogły być skuteczną podstawą żądania stwierdzenia ich nieważności, co najmniej muszą mieć istotny wpływ na treść podjętej uchwały. Z uwagi na układ akcjonariatu w spółce (...) wręcz sprzeczne z doświadczeniem życiowym i zasadami logicznego rozumowania byłoby twierdzenie, że nawet przy ujęciu w porządku obrad nie tylko podziału zysku, ale i określenia dnia dywidendy mogła być podjęta uchwała innej treści niż zaskarżona. Zwrócić bowiem należy uwagę, że spółka (...), kontrolująca łącznie sposób wykonywania prawa głosu z 85% akcji, mogła doprowadzić do podjęcia uchwały niezależnie od stanowiska pozostałej części akcjonariuszy.

Sąd I instancji skonstatował także, że w realiach sprawy nie jest dopuszczalne stwierdzenie nieważności i ewentualne uchylenie jedynie części zaskarżonej uchwały nr 4, a mianowicie jej § 2. Na gruncie art. 252 i 425 k.s.h dopuszczalne jest stwierdzenie nieważności części uchwały walnego zgromadzenia wspólników (akcjonariuszy), ale jedynie pod dwoma warunkami: pierwszym, że zaskarżona część uchwały ma charakter autonomiczny i drugim, że nie jest ona nierozzerwalnie związana z innymi elementami kwestionowanej czynności prawnej. Natomiast w razie, gdy zaskarżona część czynności prawnej stanowi jej istotny składnik i z okoliczności wynika, że strony nie powzięłyby uchwał bez zakwestionowanych postanowień, stosowanie art. 58 § 3 in principio jest niedopuszczalne. Z okoliczności sprawy wynika, że niemożliwe było podjęcie uchwały w przedmiocie podziału zysku spółki (...) bez określenia dnia dywidendy na dzień 17 sierpnia 2010 roku. Czyny to niedopuszczalnym uchylenie uchwały jedynie w części, gdyż przedmiotowa czynność prawna - zaskarżona uchwała bez jej § 2 nie zostałaby dokonana. Eliminacja § 2 ustalającego dzień dywidendy na 17 sierpnia 2010 roku w świetle treści art. 348 § 2 zd. 1 KSH oznaczałoby, że uprawnionymi do dywidendy byłiby akcjonariusze, którym przysługiwały akcje w dniu powzięcia uchwały o podziale zysku, to jest 25 czerwca 2010 roku. Zatem sąd, uchylając tylko § 2 przedmiotowej uchwały, zmieniłby całkowicie treść uchwały i przyznał, wbrew woli zdecydowanej większości akcjonariuszy spółki (...), prawo do dywidendy tym akcjonariuszom, którym przysługiwały akcje właśnie w dniu 25 czerwca 2011 roku, a nie - jak chciała większość akcjonariuszy - tym, którzy posiadali akcje pozwanej w dniu 17 sierpnia 2010 roku. Krąg uprawnionych do dywidendy, jak i skutki finansowe dla spółki i dla pozostałych akcjonariuszy, byłyby bowiem zupełnie inne, niż zamierzone przez zgromadzenie akcjonariuszy. Przepisy kodeksu spółek handlowych, ani nawet art. 58 § 3 k.c. nie przyznały sądom uprawnienia do zastępowania walnego zgromadzenia.

Z powyższych względów Sąd I instancji przyjął brak podstaw do uwzględnienia powództwa o stwierdzenie nieważności tylko § 2 przedmiotowej uchwały. Uchyleniu zaś całej uchwały sprzeciwiała się treść przepisu art. 321 § 1 k.p.c.

Odnosząc się do roszczenia ewentualnego Sąd stwierdził, że było ono niezasadne z analogicznych względów, jak roszczenie o stwierdzenie nieważności uchwały, a nadto w sprawie nie wystąpiły przesłanki z art. 422 § 1 k.s.h, spośród których strona powodowa wskazywała jedynie na sprzeczność uchwały z dobrymi obyczajami i na cel pokrzywdzenia akcjonariusza. Sąd Okręgowy skonstatował po pierwsze, że celem podjęcia uchwały nr 4 z określonym dniem dywidendy nie było nic, co dałoby się określić jako moralnie naganne czy niegodziwe. Wręcz przeciwnie - w ocenie Sądu - cel podjęcia takiej uchwały zasługiwał na akceptację. Było nim bowiem zapewnienie równego traktowania akcjonariuszy - uchwała o takiej treści miała zapewnić, aby nie doszło do sytuacji, w której jedna część byłych akcjonariuszy pozwanej, którzy oświadczenie o zamianie jej akcji na akcje spółki konsolidującej złożyli przed podjęciem zaskarżonej uchwały, nie otrzyma dywidendy z pozwanej spółki, druga zaś grupa jej akcjonariuszy, którzy takie oświadczenie złożyli już po podjęciu zaskarżonej uchwały, dywidendę od pozwanej otrzymają.

W ocenie sądu to właśnie akcjonariusze, którzy skorzystali z prawa zamiany akcji spółki (...) na akcje spółki konsolidującej, są - jeśli brać pod wagę kryteria prawne relewantne - w analogicznej sytuacji, a więc i ich sytuacja względem spółki winna być analogiczna (nie ma zaś znaczenia, kiedy takie oświadczenie złożyli). Właśnie tej

analogiczności służyła podjęta uchwała - pozbawienia wszystkich akcjonariuszy, którzy skorzystali z prawa zamiany akcji, prawa dywidendy za 2009 rok.

Zdaniem Sądu Okręgowego brak było również podstaw do uznania, że zaskarżona uchwała miała na celu pokrzywdzenie akcjonariuszy. W niniejszej sprawie strona powodowa nie przedstawiła jakiegokolwiek dowodu, mającego wykazać, że przesunięcie dnia dywidendy zostało podjęte w celu jej pokrzywdzenia. Nadto - jak już wskazano - celem podjęcia uchwały nr 4 z określonym dniem dywidendy było zapewnienie, aby dywidendę za 2009 rok otrzymali tylko ci akcjonariusze (...) B., którzy nie zamienili jej akcji na akcje spółki konsolidującej, nie zaś ci, którzy z takiego prawa skorzystali. Przedmiotową uchwałą strona powodowa nie została również pokrzywdzona w rozumieniu art. 422 § 1 KSH. Uchwała nr 4, dotycząca wyłącznie podziału zysku i przesunięcia dnia dywidendy, dotyczy równo wszystkich akcjonariuszy pozwanej i dotyczy prawa do dywidendy każdego z nich. Zaskarżona część uchwały stawiała przed powódką wybór, którego musiała sama dokonać. Mogła bądź nie skorzystać z prawa udziału w procesie konsolidacji, a w takim wypadku uzyskałaby prawo do dywidendy spółki (...) (pozostając jej akcjonariuszem), albo też w takim procesie mogła wziąć udział, jednocześnie rezygnując z dywidendy w spółce (...). Sąd nie dostrzegł niczego wadliwego w postawieniu przed powódką takiego wyboru.

Wskazać należy, że ustawodawca stoi wyraźnie na stanowisku, że zgodność uchwały lub umowy spółki z prawem nie jest wartością bezwzględną, gdyż toleruje istnienie niezgodności z prawem takich czynności, gdy przemawiają za tym ważne względy, np. bezpieczeństwo kontrahentów wchodzących w stosunki ze spółką. Przeciwno uwzględnieniu powództwa przemawia również cały faktyczny kontekst sprawy. Uwzględnienie powództwa po pierwsze doprowadziłoby to do niczym nieuzasadnionego odmiennego traktowania tych akcjonariuszy spółki (...), którzy z prawa zamiany skorzystali przed dniem podjęcia uchwały i tych, którzy uczynili to po tym dniu. Po drugie zaś ci akcjonariusze, którzy z prawa zamiany skorzystali po podjęciu uchwały otrzymają dwie dywidendy - z uwagi na dyspozycję art. 348 § 2 zd. 1 KSH będą mieli prawo do udziału w zysku w pozwanej spółce, a nadto, z uwagi na to, że w ramach całej grupy skupionej wokół spółki (...) ustalono dzień dywidendy na dzień 17 sierpnia 2010 roku, będą mieli również prawo do udziału w zysku w spółce konsolidującej.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 KPC obciążając nimi w całości powódkę, jako stronę przegrywającą niniejszy proces. Koszty powyższe objęły wyłącznie koszty zastępstwa procesowego sprawowanego na rzecz strony pozwanej.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła powódka, zaskarżając go w całości i zarzucając naruszenie:

1. przepisów prawa materialnego, a to:

- art. 402 § 2, art. 404 § 1, art. 348 § 2, art. 395 § 2 oraz art. 425 § 1 w zw. z art. 422 § 2 pkt 4 Kodeksu spółek handlowych: poprzez błędne uznanie, że wskazana w pozwie uchwała nr 4 Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy spółki (...) S.A. z dnia 25 czerwca 2010 r. - w takim zakresie, w jakim dotyczy ona ustalenia dnia dywidendy - była objęta porządkiem obrad tego walnego zgromadzenia, poprzez błędne uznanie, że powódka nie miała legitymacji do wniesienia powództwa o stwierdzenie nieważności wskazanej wyżej uchwały Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy spółki (...) S.A. oraz poprzez błędne uznanie, że wskazana wyżej uchwała w zakresie kwestionowanym w pozwie nie jest dotknięta wadą nieważności, będącej wynikiem błędnego przyjęcia, że w ramach porządku obrad wskazanego walnego zgromadzenia, które przewidywało podjęcie uchwały „w sprawie podziału zysku netto za rok obrotowy obejmujący okres od 01.01.2009 r. do 31.12.2009 r.”, dopuszczalne było podjęcie uchwały w sprawie ustalenia dnia dywidendy;

- art. 422 § 1 i § 2 pkt 4 w zw. z art. 404 § 1 Kodeksu spółek handlowych: poprzez błędne uznanie, że wskazana w pozwie uchwała nr 4 zwyczajnego walnego zgromadzenia akcjonariuszy spółki (...) S.A. z dnia 25 czerwca 2010 r. - w takim zakresie, w jakim dotyczy ona ustalenia dnia dywidendy - nie jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i nie miała na celu pokrzywdzenia powódki, jako akcjonariusza spółki (...) S.A. oraz poprzez błędne uznanie, że powódka nie

miała legitymacji do wniesienia powództwa o uchylenie wskazanej wyżej uchwały zwyczajnego walnego zgromadzenia akcjonariuszy spółki (...) S.A.;

-art. 58 § 1 i § 3 kodeksu cywilnego w zw. z art. 2 kodeksu spółek handlowych oraz w zw. z art. 425 § 1 i w zw. z art. 422 § 1 Kodeksu spółek handlowych, poprzez błędne uznanie, że nie jest dopuszczalne stwierdzenie nieważności, ani też uchylenie uchwały nr 4 zwyczajnego walnego zgromadzenia akcjonariuszy spółki (...) S.A. z dnia 25 czerwca 2010 r. w części dotyczącej ustalenia dnia dywidendy;

2. przepisów postępowania, a to:

- art. 87 oraz art. 97 k.p.c. poprzez uznanie za skuteczne złożenie odpowiedzi na pozew przez osobę nie posiadającą umocowania do reprezentowania pozwanego i uznanie za skuteczne późniejsze potwierdzenie tej czynności przez Pozwanego;

- art. 479¹⁴ § 1 i § 2 k.p.c. w zw. z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, poprzez uwzględnienie przy rozstrzyganiu sprawy twierdzeń, zarzutów i wniosków dowodowych powołanych przez pozwanego w nieskutecznie złożonej odpowiedzi na pozew oraz dalszych pismach procesowych;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez ocenę dowodów sprzeczną z zasadami właściwymi dla tej oceny, czego skutkiem było błędne ustalenie, że bez postanowień dotyczących ustalenia dnia dywidendy walne zgromadzenie spółki (...) S.A. nie podjęłoby uchwały o przeznaczeniu części zysku na wypłatę dywidendy oraz błędne ustalenie, że zaskarżona uchwała w części, dotyczącej ustalenia dnia dywidendy nie narusza dobrych obyczajów i nie została podjęta w celu pokrzywdzenia akcjonariuszy mniejszościowych spółki, którzy mieli zamiar skorzystać z prawa zamiany akcji w trybie art. 5 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o zasadach nabywania od Skarbu Państwa akcji w procesie konsolidacji spółek sektora elektroenergetycznego;

- art. 217 § 2 k.p.c. (w wersji obowiązującej do dnia 2 maja 2012 r. - w zw. z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy - kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw) w zw. z art. 217 § 1, art. 227 oraz art. 479¹² § 1 Kodeksu postępowania cywilnego (w zw. z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw), poprzez oddalenie skutecznie złożonych wniosków dowodowych Powódki powołanych w pkt 3.9. i 3.11. uzasadnienia pozwu, co skutkowało błędną oceną w zakresie celu, w jakim została podjęta zaskarżona uchwała w sprawie ustalenia dnia dywidendy na dzień 17 sierpnia 2010 r. oraz w zakresie skutków tak podjętej uchwały.

W związku z powyższym skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości, poprzez:

-stwierdzenie nieważności uchwały nr 4 Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy spółki (...) Spółka Akcyjna, które odbyło się w dniu 25 czerwca 2010 r., w sprawie podziału zysku netto za rok obrotowy obejmujący okres od dnia 1.01.2009 r. do dnia 31.12.2009 r. - w zakresie § 2 tej uchwały, w części dotyczącej ustalenia dnia dywidendy, ewentualnie:

uchylenie uchwały nr 4 Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy spółki (...) Spółka Akcyjna, które odbyło się w dniu 25 czerwca 2010 r., w sprawie podziału zysku netto za rok obrotowy obejmujący okres od dnia 01.01.2009 r. do dnia 31.12.2009 r. - w zakresie § 2 tej uchwały, w części dotyczącej ustalenia dnia dywidendy.

Ponadto wniosła o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania przed sądem pierwszej instancji oraz postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja podlegała oddaleniu z mocy art. 385 k.p.c., a to wobec uznania za bezzasadne zarzutów zawartych w wywiedzionym przez powódkę środka zaskarżenia .

Na wstępie należało się odnieść do zarzutów apelacji, dotyczących naruszenia przepisów postępowania, gdyż determinuje to rozważania co do zarzutów naruszenia prawa materialnego. Jedynie nieobarczone błędem ustalenia faktyczne, będące wynikiem należyte przeprowadzonego postępowania, mogą być podstawą oceny prawidłowości rozstrzygnięcia w kontekście twierdzeń o naruszeniu przepisów prawa materialnego. Od razu zastrzec należy, że Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości aprobeuje i przyjmuje za własne prawidłowe i precyzyjne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji uznając, że nie ma potrzeby ponownego ich przytaczania w dalszych rozważaniach

Jak zasadnie wskazał Sąd Okręgowy okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały ustalone na podstawie dokumentów złożonych do akt przez obie strony procesu, które nie zostały zakwestionowane. Okoliczności faktyczne są co do zasady niesporne i winny być ocenione przez pryzmat obowiązującego prawa w zakresie istniejącego między stronami sporu. Wobec tego Sąd Okręgowy zasadnie oddalił wnioski dowodowe powódki, powołane w pkt. 3.9 i 3.11 uzasadnienia pozwu, wobec czego zarzut naruszenia art. 217 k.p.c., 22 i (...) k.p.c. jest niezasadny.

Powódka sformułowała w ramach uchybień procesowych zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. co do ustalenia, iż uchwała nie zostałaby podjęta bez kwestionowanego dnia dywidendy. Ten zarzut apelacji ogranicza się jednak do polemiki z ustaleniami Sądu Okręgowego, bez wskazania naruszenia zasad doświadczenia życiowego albo braku logiki w toku rozumowania Sądu. Szeroki zakres swobody przyznanej Sądowi orzekającemu na mocy analizowanego przepisu nie może zostać podważony jedynie odmiennym przekonaniem strony skarżącej co do oceny zebranych dowodów. Strona powodowa polemizuje w apelacji ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, który odwołał się wprost do zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, stwierdzając, że nie jest prawdopodobne, ani wręcz możliwe, ażeby większościowi akcjonariusze (...) B. podjęli zamiast zaskarżonej uchwały uchwałę o treści wnioskowanej przez powódkę, na mocy której dywidendę przyznano by zupełnie innej grupie beneficjentów. Stanowisko swe Sąd Okręgowy wystarczająco wnikliwie uzasadnił.

Co do zarzutu naruszenia art. 87 oraz art. 97 k.p.c. poprzez uznanie skutecznego złożenia odpowiedzi na pozew przez osobę nie posiadającą umocowania do reprezentowania pozwanego i uznanie za skuteczne późniejszego potwierdzenia tej czynności przez pozwanego oraz naruszenia art. 479¹⁴ § 1 i § 2 k.p.c. w zw. z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, poprzez uwzględnienie przy rozstrzygnięciu sprawy twierdzeń, zarzutów i wniosków dowodowych powołanych przez pozwanego w nieskutecznie złożonej odpowiedzi na pozew oraz dalszych pismach procesowych należy wskazać, że odpowiedź na pozew została podpisana przez W. S., dla którego zostało załączone pełnomocnictwo ogólne, poświadczone za zgodność przez radcę prawnego J. T.. Zostało ono przyjęte bez zastrzeżeń. Na skutek zarzutów zgłoszonych przez powódkę w dniu 17 czerwca 2011 roku do akt sprawy wpłynęło oświadczenie członków zarządu (...) S.A., potwierdzające wszystkie czynności procesowe dokonane w toku postępowania w imieniu Spółki przez jej pracownika W. S., w szczególności czynność wniesienia odpowiedzi na pozew.(k- 869 akt). W toku rozprawy w dniu 2 sierpnia 2011 roku strona pozwana została wezwana do uzupełnienia braku formalnego odpowiedzi na pozew przez jej podpisanie przez osoby upoważnione albo poprzez złożenie pełnomocnictwa dla osoby która podpisała odpowiedź na pozew. W dniu 8 sierpnia 2011 roku strona pozwana przedłożyła ponownie odpis pełnomocnictwa z dnia 3 sierpnia 2011 roku, udzielonego W. S. ze skutkiem na dzień 1 września 2010 roku , a także kopię pełnomocnictwa z dnia 31 sierpnia 2010 roku, załączonego do odpowiedzi na pozew. Oryginał pełnomocnictwa z dnia 3 sierpnia 2011 roku znajduje się w aktach na k- 842 . Z oświadczeń zawartych w szeregu pism procesowych strony pozwanej wynika, że W. S. jest pracownikiem Spółki, oświadczenie takie zawarli także upoważnieni do reprezentacji członkowie zarządu, potwierdzając czynności pełnomocnika w dniu 17 czerwca 2011 roku.

Odpis pełnomocnictwa załączonego do odpowiedzi na pozew nie został w prawidłowy sposób uwierzytelniony, ale nie wzbudził zastrzeżeń Sądu. Zobowiązanie z rozprawy w dniu 2 sierpnia 2010 roku zostało wykonane .

Faktu uzupełnienia dostrzeżonych braków pełnomocnictwa w określonym terminie apelujący nie dostrzega, bądź dostrzegając tę okoliczność prezentuje pogląd o braku możliwości dokonania potwierdzenia czynności dokonanych przez osobę nie legitymującą się należytych umocowaniem. Podzielając stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z dnia 23 stycznia 2009 roku w sprawie III CZP 118/08 (Baza LEX 470691) Sąd Apelacyjny uznaje, że brak formalny odpowiedzi na pozew w postaci nienależytego umocowania W. S. został usunięty w wyznaczonym przez Sąd terminie, a czynności dokonane przez W. S. zostały skutecznie potwierdzone przez osoby uprawnione do reprezentacji Spółki. Oświadczenie członków zarządu o tym, że W. S. jest pracownikiem Spółki nie budziło już wątpliwości i strona pozwana nie była wzywana do złożenia umowy o pracę. Trafnie także pozwana Spółka powołuje się na możliwość udzielenia pełnomocnictwa do protokołu ze złożeniem jedynie oświadczenia o pozostawaniu osoby przyjmującej umocowanie w stosunku pracy. Wobec tego należało uznać, że fakt pozostawania W. S. w stosunku pracy został należytych wykazany. Stanowisko takie prezentował także Sąd Okręgowy, skoro przeprowadził dowody wnioskowane przez pozwanego w odpowiedzi na pozew, zastrzegając uprzednio wezwanie świadków D. M. i T. P. po wykonaniu zarządzenia o uzupełnieniu braków formalnych odpowiedzi na pozew. (zarządzenie na k- 922 akt).

Przechodząc do zarzutów naruszenia prawa materialnego w pierwszej kolejności należy odnieść się do kwestii czy zakwestionowana przez powódkę uchwała numer 4 z dnia 25 czerwca 2010 roku w zakresie obejmującym ustalenie dnia dywidendy wynikała z porządku obrad, czy zatem powódka miała legitymację do wytoczenia powództwa i czy w ramach porządku obrad dopuszczalne było podjęcie uchwały w zakresie jej § 2.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, zbieżnej ze stanowiskiem Sądu I instancji, zaskarżona uchwała została objęta ogłoszonym i przyjętym porządkiem obrad, co powinno skutkować oddaleniem roszczeń zgłoszonych w pozwie z uwagi na brak legitymacji czynnej powódki (art. 425 § 1 k.s.h. w związku z art. 422 § 2). Sąd Apelacyjny podzielił w niniejszym procesie stanowisko i argumentację wyrażoną przez Sąd Apelacyjny w sprawie I ACa 75/12, analogicznej do sprawy niniejszej.

W sprawie poza sporem pozostawały dwie okoliczności: pierwsza, że do porządku obrad walnego zgromadzenia pozwanej należało podjęcie uchwały w przedmiocie „podziału zysku netto spółki za rok obrotowy obejmujący okres od 1 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2009 r.” i druga, że przedmiotową uchwałą, oprócz podziału zysku i przeznaczeniu jego części na dywidendę, dokonano jeszcze ustalenia dnia dywidendy na dzień 17 sierpnia 2010 roku.

Zgodnie z poglądami wyrażanymi w doktrynie przez porządek obrad walnego zgromadzenia spółki akcyjnej należy rozumieć listę spraw, w których mają być podjęte uchwały. Wedle art. 402 § 2 k.s.h. nie ma obowiązku załączania projektów uchwał, ani nawet przedstawiania w ogólnym zarysie proponowanych rozwiązań. Wyjątkiem jest jedynie kwestia zmian w statucie. Żaden z przepisów k.s.h. nie ustanawia precyzyjnych wymogów co do stopnia szczegółowości proponowanego porządku obrad walnego zgromadzenia spółki akcyjnej. Nie ulega natomiast wątpliwości, że przedmiot obrad zawsze formułowany jest w sposób ogólny i stanowi listę spraw (art. 404 § 1 k.s.h.). a nie listę uchwał, jakie mają być podejmowane. Podkreśla się celowość możliwie szerokiego określania porządku obrad, aby w ramach kategorii sprawy w nim wymienionej, możliwe było podjęcie uchwał o jak najbardziej szerokim spektrum rozstrzygnięć. Wymóg takiego wskazania kategorii sprawy, co do której na walnym zgromadzeniu będzie podejmowana uchwała, spełnia wskazanie na podział zysku netto pozwanej za rok obrotowy 2009, co skutkowało możliwością podjęcia uchwały, mocą której spółka nie tylko przeznaczyłaby część zysku na dywidendę, ale również ustaliłaby dzień dywidendy na inną datę, niż dzień podjęcia uchwały.

Wbrew wywodom apelacji Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej wykładni art. 402 § 2 k.s.h. i art. 395 § 2 pkt 2 k.s.h. oraz zasadnie nie zastosował art. 404 § 1 k.s.h., przyjmując, iż rozpatrywany punkt porządku obrad Walnego Zgromadzenia obejmował podjęcie decyzji w przedmiocie sposobu podziału zysku, w tym ustalenia dnia dywidendy. Stosowny zapis porządku obrad stanowił w istocie powielenie przepisu art. 395 § 2 k.s.h. Zarzuty apelacji, dotyczące błędnej wykładni art. 404 § 1 k.s.h. należy uznać za zupełnie chybione, bowiem rozstrzygnięcie Sądu instancji opiera się na założeniu, że art. 404 § 1 k.s.h. nie znajduje w niniejszej sprawie zastosowania.

Ustalenie dnia dywidendy jest nierozłącznym elementem każdej uchwały o podziale zysku. Jak wskazuje się w doktrynie pod pojęciem daty ustalenia prawa do dywidendy należy rozumieć moment, w którym powstaje roszczenie akcjonariusza o wypłatę dywidendy za dany rok obrotowy. Z mocy art. 348 § 2 k.s.h. każda uchwała o podziale zysku przesądza kwestię dnia dywidendy domyślnie (nie wskazując innej daty niż dzień odjęcia uchwały) lub wprost (ustalając konkretną datę). W związku z powyższym punkt obrad dotyczący powzięcia uchwały w sprawie podziału zysku netto za rok obrotowy, obejmujący okres od dnia 01.01.2009 r. do dnia 31.12.2009 r.” dla każdego akcjonariusza musi oznaczać również decyzję, co do daty według której ustalony zostanie krąg osób uprawnionych do udziału w zysku. Sąd I instancji zasadnie podkreślił, że sama decyzja o tym, że dywidenda ma zostać wypłacona jest pozbawiona sensu bez ustalenia na czyją rzecz wypłata nastąpi i odwrotnie -nie mogłaby funkcjonować w obrocie uchwała ustalająca dzień dywidendy w przypadku uchylecia jej pozostałej części, dotyczącej podziału zysku.

Zatem zgodnie z wyrażonym wprost w k.s.h. stanowiskiem ustawodawcy ustalenie dnia dywidendy ma miejsce zawsze, gdy dokonywany jest podział zysku z przeznaczeniem na dywidendę i brak podstaw do rozróżniania „ustalenia” i „przesunięcia” dnia dywidendy. Sąd I instancji prawidłowo oparł swoje rozstrzygnięcie na wprowadzeniu tożsamych wymogów, dotyczących formułowania porządku obrad dla sytuacji, gdy dzień dywidendy ustalany jest w dacie podejmowania uchwały, jak również gdy taki dzień jest ustalany na późniejszą datę. Nie sposób przecież przyjąć, że akcjonariusze, podejmując decyzję o podziale zysku z przeznaczeniem na dywidendę, pozostawiają poza swoją decyzją ustalenie dnia dywidendy.

Wykładnia art. 348 § 2 k.s.h., aprobowana przez Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie zakłada, że ustalenie dnia dywidendy nie wymaga ujęcia w odrębnym punkcie porządku obrad, bowiem w każdym przypadku, kiedy dochodzi do przeznaczenia całości bądź części zysku na dywidendę, ustalany jest krąg jej beneficjentów .

Oczywistym jest, że celem regulacji art. 402 § 2 i art. 404 § 1 KSH jest niedopuszczenie do podjęcia uchwał, które mogłyby stanowić zaskoczenie dla akcjonariuszy (vide teza z uzasadnienia wyroku SN z dnia 19 września 2007 r. II CSK 165/07, Lex 4904220 przywołanego przez Sąd I instancji)

Jak trafnie podnosi strona pozwana okoliczności niniejszego procesu wskazują, że powódka niewątpliwie oczekiwała, że w toku Walnego Zgromadzenia w dniu 25 czerwca 2010 roku dojdzie do podziału zysku z przeznaczeniem jego części na dywidendę. Nie jest zatem prawdą, że dla powódki podejmowanie przez Walne Zgromadzenie decyzji w kwestii ustalenia kręgu beneficjentów dywidendy było zaskoczeniem. Przeciwnie, powódka oczekiwała ustalenia dnia dywidendy na 25 czerwca 2010 (wynika to wprost z treści żądania powódki). Sąd Okręgowy trafnie więc skonstatował, że powódka nie mogła być w sposób obiektywnie uzasadniony zaskoczona treścią kwestionowanej uchwały, w szczególności określeniem dnia dywidendy.

Jeżeli powódka poczuła się w jakiś sposób zaskoczona, to nie faktem rozstrzygnięcia przez Walne Zgromadzenie danej kwestii, ale samą treścią rozstrzygnięcia. Brzmienie spornego punktu porządku obrad Walnego Zgromadzenia z dnia 25 czerwca 2010 roku dla każdego należycie dbającego o swój interes akcjonariusza oznaczało możliwość dokonania podziału zysku, wypłaty dywidendy i ustalenia zasad, w tym kręgu beneficjentów tej wypłaty.

Przechodząc do kolejnego zarzutu naruszenia prawa materialnego wskazać należy, że Sąd I instancji skonstatował, że w realiach sprawy nie jest dopuszczalne stwierdzenie nieważności i ewentualne uchylene jedynie części zaskarżonej uchwały nr 4, a mianowicie jej § 2. Na gruncie art. 252 i 425 k.s.h. dopuszczalne jest stwierdzenie nieważności części uchwały walnego zgromadzenia wspólników (akcjonariuszy), ale jedynie pod dwoma warunkami: - zaskarżona część uchwały musi mieć charakter autonomiczny i nie może być ona nierozzerwalnie związana z innymi elementami kwestionowanej czynności prawnej. Natomiast w razie, gdy zaskarżona część czynności prawnej stanowi jej istotny składnik i z okoliczności wynika, że strony nie powzięłyby uchwał bez zakwestionowanych postanowień, stosowanie art. 58 § 3 in principio jest niedopuszczalne.

Gdyby powódce w niniejszej sprawie chodziło o stwierdzenie nieważności uchwały w całości i doprowadzenie do ponownego, „poprawnego” jej zdaniem podjęcia decyzji w sprawie podziału zysku jest wielce prawdopodobne, że

walne zgromadzenie Spółki podjęłoby takie same rozstrzygnięcia co do przeznaczenia i sposobu rozdysponowania zysku – brak ku temu jakichkolwiek kontrargumentów z uwagi na wynik głosowania. W rozważanym stanie faktycznym Sąd Okręgowy zasadnie przyjął, że niemożliwe było podjęcie uchwały w przedmiocie podziału zysku spółki (...), która jedynie dokonywałaby podziału zysku

i wypłaty jego części jako dywidendy, bez określenia dnia dywidendy na dzień 17 sierpnia 2010 roku. Czyni to niedopuszczalnym uchylene uchwały jedynie w części, gdyż zaskarżona uchwała bez jej § 2 nie zostałaby dokonana (por. art. 58 § 3 in fine KC w zw. z art. 2 KSH). Należy bowiem pamiętać, iż samo przeznaczenie określonej części zysku na dywidendę jeszcze nie pozwala na wypłacenie tej dywidendy. Konieczne jest przecież ustalenie osób uprawnionych do dywidendy za dany rok obrotowy spółki. W okolicznościach niniejszej sprawy strona powodowa dąży natomiast do przekształcenia treści uchwały, poprzez ustalenie jej innego brzmienia na mocy orzeczenia Sądu.

Ingerencja Sądu w treść konkretnej uchwały Walnego Zgromadzenia poprzez stwierdzenie nieważności lub uchylene jej fragmentów w sposób oczywisty prowadziłaby do zmiany woli akcjonariuszy, którzy głosowali za przyjęciem danych postanowień. Eliminacja fragmentu uchwały oznaczałaby, że będzie ona miała zupełnie inną treść i będzie wywierać zupełnie inne skutki prawne. W razie stwierdzenia nieważności albo uchylene uchwały, akcjonariusze mają niewzruszalne prawo do ponownego podjęcia w danej kwestii decyzji, która będzie najlepsza z perspektywy ich interesu oraz z perspektywy interesu danej spółki.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd nie może zdecydować za akcjonariuszy (...) B. kto będzie uprawniony do udziału w jej zysku. Takie rozstrzygnięcie Sądu oznaczałoby, że dywidenda trafi nie do tych osób, które wskazała większość akcjonariuszy Kopalni w toku Walnego Zgromadzenia, ale do osób, dysponujących nikłą liczbą głosów. Nie sposób zaakceptować sytuacji, w której każdy akcjonariusz, który nie zgadza się z wolą większości, miałby roszczenie umożliwiające merytoryczne przekształcenie w postępowaniu sądowym treści podjętych już uchwał. Znamienne jest właśnie to, że powódka nie zaskarżyła całej Uchwały, ale kwestionuje jej § 2, usiłując zmodyfikować ją tak, by całkowicie zmienić jej treść na swoją korzyść.

Powołane powyżej argumenty dotyczące braku legitymacji czynnej powódki oraz braku podstaw do stwierdzenia nieważności zaskarżonej części uchwały świadczą o braku autonomiczności oraz o nierozzerwalnym związku kwestionowanego fragmentu uchwały z jej pozostałą częścią. Okoliczności istniejące w dacie podejmowania uchwały wskazują jednoznacznie, iż mogła ona zostać poparta większością głosów tylko w dokładnie takim brzmieniu, w jakim została uchwalona, co z kolei czyni niemożliwym stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w zakresie dotyczącym li tylko dnia dywidendy, ustalonego na 17 sierpnia 2010 roku.

Rozważenia wymaga wreszcie ostatni zarzut apelacji, obejmujący naruszenie art. 422 § 1 i § 2 pkt 4 w zw. z art. 404 § 1 kodeksu spółek handlowych poprzez błędne uznanie, że zaskarżona uchwała nr 4 zwyczajnego walnego zgromadzenia akcjonariuszy spółki (...) S.A. z dnia 25 czerwca 2010 r. - w zakresie dotyczącym ustalenia dnia dywidendy nie jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i nie miała na celu pokrzywdzenia powódki, jako akcjonariusza spółki (...) S.A.

Przypomnieć należy, że zasady konwersji akcji zostały określone w ustawie z dnia 7 września 2007 roku o zasadach nabywania od Skarbu Państwa akcji w procesie konsolidacji spółek sektora elektroenergetycznego (Dz.U. Nr 191 poz.1367 ze zm.) oraz w rozporządzeniu Ministra Skarbu Państwa z dnia 19 lutego 2008 roku w sprawie sposobu określenia liczby akcji spółki konsolidującej, podlegających zamianie i trybu dokonywania zamiany akcji lub prawa do akcji spółki konsolidowanej na akcje spółki konsolidującej. (Dz.U. Nr 41,poz.250)

Walne zgromadzenie spółki akcyjnej dysponuje swobodą w zakresie decyzji dotyczącej określenia dnia, według którego zostanie ustalona lista akcjonariuszy, uprawnionych do dywidendy za dany rok obrotowy. Jest to uprawnienie wynikające wprost z przepisu art. 348 § 2 k.s.h.. Nie sposób zatem mówić w wypadkach wykonywania ustawowych uprawnień o naruszeniu dobrych obyczajów, czy też krzywdzeniu kogokolwiek. Jednocześnie k.s.h., poza wymogiem podjęcia stosowanej uchwały przez walne zgromadzenie nie wprowadza żadnej dodatkowej przesłanki materialnej ustalenia dnia dywidendy. Sam fakt określenia dnia dywidendy, jako taki nie może być uznany za sprzeczny z dobrymi obyczajami i krzywdzący.

W każdym wypadku pewna grupa podmiotów nie będzie uprawniona do dywidendy, jeżeli w okresie, w którym k.s.h. dopuszcza wyznaczenie dnia dywidendy dochodzi do zmian w akcjonariacie. Zgodnie z k.s.h. i statutem walne zgromadzenie dysponuje swobodą w ustaleniu dnia dywidendy od daty podjęcia uchwały o podziale zysku do dnia przypadającego na dwa miesiące później. Taka regulacja pozwala wszystkim akcjonariuszom podejmować racjonalne z punktu widzenia ich ekonomicznego interesu decyzje, a każdy akcjonariusz, który zobowiązuje się do zbycia akcji w okresie przypadającym do dwóch miesięcy od daty odbycia zwyczajnego walnego zgromadzenia musi brać pod uwagę kwestię swojego udziału w zysku. Istota prawa do ustalenia dnia dywidendy polega właśnie na tym, iż zmianie ulega krąg osób partycypujących, natomiast wymogi k.s.h. zapewniają należytą przewidywalność możliwych przesunięć.

Elementy stanu faktycznego niniejszej sprawy pozostają w zakresie ścisłej regulacji k.s.h., ustawy konsolidacyjnej, rozporządzenia i statutu Kopalni. Zarzut naruszenia dobrych obyczajów, stawiany w rozpatrywanych okolicznościach, powinien być stosowany do sytuacji zupełnie wyjątkowych, których w niniejszej sprawie brak.

Brak jest podstaw do uznania zarzutu, dotyczącego pokrzywdzenia „akcjonariuszy mniejszościowych”, skoro zgodnie z treścią uchwały każdy kto w dniu 17 sierpnia 2010 roku był akcjonariuszem (...) S.A. uzyskał prawo do dywidendy w wysokości proporcjonalnej do posiadanej liczby akcji. Jeżeli natomiast przed ustalonym dniem dywidendy któryś z akcjonariuszy zdecydował się na zbycie swoich akcji, to z dniem skutecznego zbycia utracił status akcjonariusza (...) B. oraz wszelkie związane z tym prawa -w tym również prawo do dywidendy. Prawo do udziału w zysku jest prawem majątkowym, wynikającym z posiadania akcji. Nie można zgodzić się z założeniem, iż powódka ma jakieś szczególne, przyznane osobiście prawo do uzyskania dywidendy z zysku Kopalni za rok 2009, niezależnie od tego czy swoje akcje postanawia zachować, czy zbyć. Nie ulega wątpliwości, że uchwała umożliwiła wszystkim akcjonariuszom uczestniczenie w zysku Kopalni na jednakowych zasadach, natomiast -co oczywiste- nie przyznała prawa do dywidendy osobom nie posiadającym statusu akcjonariusza.

Należy podkreślić, że to ustawodawca (a nie pozwana bądź inni akcjonariusze Spółki) na mocy stawy konsolidacyjnej i rozporządzenia postawił część akcjonariuszy spółek konsolidowanych – w tym powódkę – przed wyborem czy posiadane akcje skonwertować czy też nie. Analizując powyższy zarzut należy podkreślić, że nie istnieje dobry obyczaj zabraniający czynienia wyboru ekonomicznego, przed którym stoi inny uczestnik rynku, wyborem trudnym. Jak zasadnie przyjął Sąd Okręgowy zarzucane utrudnienie wyboru ekonomicznego nie było celem uchwały i nie może być kwalifikowane, jako pokrzywdzenie akcjonariusza.

Nie sposób uznać zasadności powództwa ewentualnego w sytuacji, w której decyzja większości akcjonariuszy o wyznaczeniu dnia dywidendy nie zapewniła powódce możliwości wielokrotnego i kumulatywnego uzyskania wymiernych korzyści majątkowych z tytułu posiadania de facto tych samych akcji (najpierw Kopalni a następnie spółki konsolidującej, wydanych w zamian za akcje Kopalni). Strona powodowa kwestionuje zatem, iż nie mogła jednocześnie uzyskać dywidendy z zysku (...) S.A. oraz dywidendy w spółce konsolidującej wraz ze spodziewanymi korzyściami na giełdzie w następstwie zamiany posiadanych akcji Kopalni na akcje (...) S.A. i w ostateczności na akcje (...) S.A. Należy zauważyć, iż ani na Zarządzie Spółki, ani na jej pozostałych akcjonariuszach nie ciąży jakikolwiek obowiązek w zakresie zapewnienia stronie powodowej możliwości realizacji zarówno uprawnień do konwersji akcji, jak i otrzymania dywidendy z zysku Kopalni. Tym samym decyzje podjęte w zakresie wyznaczenia dnia dywidendy innego, niż wskazywany przez apelującą, nie mogą być uznane za sprzeczne z dobrymi obyczajami lub skutkujące pokrzywdzeniem któregośkolwiek z akcjonariuszy Kopalni.

Mając to na wszystko na uwadze należy wskazać, podobnie jak to uczynił Sąd Okręgowy i Sąd Apelacyjny w Łodzi w sprawie I ACa 75/12, że przeciwko uwzględnieniu powództwa przemawia także cały faktyczny kontekst sprawy. Motywem przesunięcia zaskarżoną uchwałą dnia dywidendy było zrównanie sytuacji tych akcjonariuszy spółki (...) S.A., którzy skorzystali z prawa zamiany jej akcji na akcje spółki konsolidującej przed dniem powzięcia uchwały i tych, którzy takie oświadczenie złożyli już po tej dacie. W takiej sytuacji ci akcjonariusze pozwanej, którzy dokonali zamiany akcji w trybie konsolidacji, niezależnie kiedy to uczynili, otrzymywali wyłącznie dywidendę od spółki konsolidującej. Natomiast ci akcjonariusze pozwanej, którzy z takiego prawa nie skorzystali, otrzymywali dywidendę od spółki (...). Wyrok uwzględniający powództwo w sprawie niniejszej pozwoliłby powódce uzyskać prawo do dywidendy w obu

spółkach - konsolidowanej i konsolidującej na podstawie tych samych akcji. Uchylenie § 2 uchwały nr 4 przy założeniu, że częściowe uchylenie uchwały można byłoby uznać w tym przypadku za możliwe, przyniosłoby bowiem ten skutek, że dniem dywidendy w (...) S.A. pozostałby dzień podjęcia uchwały, tj. 25 czerwca 2005 r. Jeśli więc zważyć, że powódka dokonał zamiany akcji po tej dacie to miałby prawo, w czerwcu 2010 r. pozostając jeszcze akcjonariuszem tej Spółki, do poboru w niej dywidendy, a w sierpniu 2010 r. już byłaby akcjonariuszem (...) (w której dzień dywidendy określono także na dzień 17 sierpnia 2010 r.), również z prawem poboru dywidendy. Taka sytuacja, pozostająca w sprzeczności z dobrymi obyczajami i wręcz ze zdrowym rozsądkiem, nie może być zaakceptowana. Jej zapobieżeniu służyło ustalenie dnia dywidendy w obu spółkach na ten sam dzień.

Mając na uwadze powyższe argumenty Sąd Apelacyjny oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., obciążając nimi w całości powódkę, jako stronę przegrywającą postępowanie apelacyjne. Koszty powyższe objęły wyłącznie koszty zastępstwa procesowego, sprawowanego na rzecz strony pozwanej, ustalone na podstawie §10 ust.1 pkt. 21w zw. z § 12 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu/ t. jedn. Dz. U. z 2013 poz. 461/.